

Діло

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 18, II. пав. Конт. почт. маил. 20.726 Адреса тел.: „Діло—Львів“ Число телефону 565 Руководителі редакції: М. Шеремета.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА в Австро-Угорщині: вісничо 5 — К. чвертьрічно 15 — піврічно 28 — щорічно 56 — у Львові (без доставки): вісничо 4 — К. чвертьрічно 12 — піврічно 22 — щорічно 44 — в Німеччині: вісничо 20 — М. піврічно 35 — Ща варту записувати на 22 г.</p>	<p>Ціна оголошень: Рядок постійної, довжиною 10 ліній, вартує 50 г. за день. Збільшення вартує 10 г. за день. Збільшення вартує 10 г. за день. Збільшення вартує 10 г. за день. Один проміслює у Львові 14 г. на проміслює 70 г.</p>
---	--	---

Видав: Видавнича Спілка „Діло“

Начальний редактор: Д-р. Василь Панейко.

„Большевицька агітація в Східній Галичині“, — чи оборона перед новою панщиною?

Львів, 5. цвітня 1918.

Польська преса розпочала нову кампанію проти українського населення Східної Галичини. Сім разом на господарських полях.

Краківський „Czas“ помістив алярмуючу статтю про те, що між українським селянством Східної Галичини розпочався новий аграрний рух під большевицькими кличками. Селяни—кличе орган польських дідичів—не хотять обробляти двірських ґрунтів, а при тім відносять їх до держави. Рух—інформус „Czas“—веде за собою військ з закордонної України і є підпираний Народним Комітетом.

Сей алярм краківського „Czas-u“ повторив учора „Kurjer lwowski“, нині „Neue Lemberger Zeitung“, — і більше як певне, що він уже є в віденській пресі. Словом — іде алярм по цілій державі і поза її границі, що між українським населенням Східної Галичини йде до большевицької революції.

Який дійсний підклад сих алярмів?

Спринчені потреби воєнного часу розпорядки про обов'язок праці перемінилися в руках польських органів державної влади в Галичині в примус панщини для українського селянства на двірських ґрунтах польських дідичів.

ми різно-

часно вказали на причини руху і подали рішення Народного Комітету, як усунути причини руху.

Особливу увагу звернули на сей рух „Свобода“, містячи поучення для селян; в найновішій числі містить у сій справі статтю голова „Народного Комітету“ пос. д-р Кость Левицький.

Обов'язком наших організацій і наших послів є як найважливіше зайнятися сими рухом, щоб оборонити наше селянство як з одного боку від тої панщини, проти якої воно звертається, так і від кроків розлуки, на які наші приятелі з польської сторони тільки жають, щоб звернути проти нього всю силу держави зі всею строгістю воєнного часу.

Однак, щоб усунути наслідки, треба усунути причини. А усунути причини залежить не від нас, тільки від державних властей.

Проти надавання сими селянським самооборонним відрухам марки большевизму мусимо рішучо застерегти ся. Реакціонери цілого світа мають тепер завдяки російським большевикам вигідну позицію: кождий народний рух, який їм не вигідний, налятувати „большевизмом“.

На сій позиції стояли доси оборонці польського пановання на українських землях супроти Української Народної Республіки, — адже „Czas“ в кождім числі переконує Австрію, що Українська Центральна Рада, се замасковані большевики, та що з нею треба покінчити, проголосивши окупацію України! — тепер переходять на ту саму позицію супроти українського населення Східної Галичини.

Проти сеї польської тактики застерігаємо ся як найрішучіше. Не „большевизм“, а панщина на ланах польських дідичів є причиною руху, про який алярмує польська преса. Усуньте панщину, а не буде „большевизму“!

Вони проти Українського Уряду. Вони, як і були, зістали ся націоналістами.

І їхня тактика і тепер, як і раніш, вістається ся націоналістичною, хоч і змінила ся по формі.

В історії соціалістичного руху ми не раз вже бачили серед націй пануючих пановання націоналізму над соціалізмом. Досить пригадати польських соціалістів в Галичині, котрі разом з своїм проводирем Дашинським стоять в передних лавах суто націоналістичної боротьби. І багато часу потрібно, щоб в хвильках могутнього руху численного індустріального пролетаріату було змито сей національний намул на соціалізм. Богато часу також мине, поки російські соціалісти остаточно позбудуть ся своїх націоналістичних звичок, свого націоналістичного способу думання, своєї націоналістичної тактики.

Роковини російської революції — приводом до маніфестації проти української держави в Києві.

На засіданню Малої Ради 30. марта міністер внутрішніх справ М. Ткаченко з власної ініціативи взяв поза чергою слово, щоб пояснити справу з заборонаю в Києві маніфестації, яка мала бути 29. марта, в день святкування роковин російської революції.

„Я беру слово, щоби дати деякі пояснення в справі тих поголосок, які ходять між фракціями і партіями з приводу заборони маніфестації, — почав промову М. Ткаченко. — Хочу дещо спростувати і попередити можливі закиди. Чи можна ставити соціалістичному правительству обвинувачення, ніби воно посягає на свободу і робить утиски? Наше правительство кілька місяців піяряд боролось за свободу і висуване тепер таких обвинувачень показує тільки те, що деякі елементи на Україні не жили ся ще з устроєм самостійної української держави і не увійшли досі в курс політики її правительства. Отже мушу пояснити, який склад обставин змусив правительство заборонити маніфестацію. Треба зауважити, що в Києві весь час було заведено військовий стан, котрого громадянство не помічало, бо при ньому всі свободи були забезпечені.

Кажуть, що ми не хотіли святкувати свята російської революції. Але се не витримує критики, бо коли українська революційна демократія святкує навіть день французької революції, то роковини російської революції, котра дала початок нашому соціалістичному і національному будівництву, ми не можемо не святкувати. Та у нас були певні відомості, що ворожі демократії елементи хотіли використати се свято проти створеної української революційної демократії української держави. Через те ми не могли допустити, щоби у цілій низці налісів на прапорах та в промовах нам говорили: „Геть українську народну республіку! Хай живе Всеросійські Установчі Збори“. Якби же се свято улаштувала тільки московська демократія, то ми би нічого не мали проти, так само як і в Нью-Йорку не боронили робити маніфестацію на честь російської революції. Але се мала бути проба роз'єднання української і неукраїнської демократії. Нам відомо, що після відходу большевиків у Києві лишилися певні контрреволюційні організації, яким полишено також досить великі кошти на організуване контр революції. І ці контр революційні елементи були би вповні використали маніфестацію в своїх цілях. Ми маємо відомості, що вони готувались до провокаційних учинків. Також відомо, що частина тих, які готувались до маніфестації, хотіли використати се для протесту проти німецького війська. Сего правительство ніяк не могло допустити в сей час, коли ми запросили німецьке військо до себе на підмогу. Українська демократія не могла дозволити, щоби ображено німецьке військо, котре тепер кладе голову за українську державу, воюючи за неї з Московщиною.

Кажуть, що маніфестація мала об'єднати всю київську демократію. Коли би се справді було так, то й само правительство взяло б

Російські соціалісти проти української державности.

Львів, 5. цвітня 1918

Влучну характеристику причини поборовання українського правительства російськими і зросійшеними жидівськими соціалістичними партіями подає в передовиці п. н. „Дві тактики“ київська соц.-дем. „Робітничка Газета“ з 31. марта. Читаємо там:

Останніми часами російські соціалістичні партії в Центральній Раді займають ся виключно інтерпелляціями та запитаннями до Ради Народних Міністрів.

Сі партії отже стали на шлях опозиції, на існу думку, опозиції соціалістичної.

Але коли пригадати минулий рік революції і поведження сих партій, меньшевиків та ес-ер-ів, то доведеть ся прийти до іншого висновку що до соціалістичности їхньої тактики.

Тимчасовий Уряд Керенського, Церетелі і Кома. запровадив несподівано кару на смерть. Вони мовчали, бо се був їхній Уряд.

Тимчасовий Уряд видав закон про засланя і вони знов мовчали, бо се був знову закон їхнього Уряду.

Тимчасовий Уряд заборонив демонстрації, маніфестації, заарештував Криленка й інших, закривав соціалістичні часописи, кидав в тюрми садатів і робітників большевиків, йшов походом проти Фінляндії та України, хотів віддати під суд Генеральний Секретаріат і Генеральний Військовий Комітет. Репресії сипали ся на рево-

люційну демократію під давлінем Франції та Англії, як дощ. А вони мовчали, бо се був їхній уряд, уряд національний великоросійський.

І вони його з усієї сили підтримували навіть тоді, коли яскраво виявила ся спілка Керенського з Корніловим, Савінковим і т. д.

Тоді була їхня тактика не соціалістична, а націоналістична.

Тепер на Україні вони свою тактику змінили.

Вони стали на шлях, ворожий до українського Уряду, та з усієї сили старають ся його дискредитувати перед пролетаріатом.

Вони засилають Раду Міністрів запросами, хоч провин за нашим Урядом безмірно менше, хоч провини нашого Уряду незрівняно лекші, аніж їхнього Петроградського Уряду.

Іхня тактика зовні, по формі стала іншою.

Але тільки по формі.

Природа її зістала тою же.

Не вони змінили ся, сі російські соціалістичні партії, не вони з націоналістів перетворили ся в ширих соціалістів та чесних революціонерів.

Сей уряд змінив ся. Буз їхній, а став наш.

Був російський, а став український.

От чому вони проти нашого уряду, от чого вони тепер грають ся червоними словами, червоними прапорами.

